

A. Sager: Jeg tillader mig at foreslaae, at Sagen henvises til Finantsudvalget.

Da intet andet Forslag fremkom, fattedes det ovennævnte under Afstemning og vedtoges med 67 Stemmer mod 1.]

Man gif derpaa over til det 4de Nummer paa Dagsordenen: Forespørgsel af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Rimestad) til Indenrigsministeren (s. Tid. Sp. 29—30).

Rimestad: Idet jeg udbeder mig den høitærede Ministers og det høitærede Things Opmærksomhed for den Forespørgsel, jeg tidligere har faaet Tilladelse til at stille, overseer jeg ingenlunde de Banffeligheder, som ere forbundne dermed, og det ikke alene paa Grund af de Spørgsmaals Bigtighed, som nødvendigt maae komme frem, eller idetmindste kunne komme frem ved denne Leilighed, men ogsaa, fordi der paa den ene Side vil blive og er blevet stillet Fordringer, som ved første Dieselst synes antagelige, men ved yderligere Betragtning findes aldeles uberettigede. Banffeligheden vil jo være i Dommen, som vil blive sældet fra den Side, og paa den anden Side findes der paa sine Steder en stor Frygt for enhver Reform i de Retninger, som denne Forespørgsel henryder til, ligesom man ogsaa nærer stor Mistænksomhed mod enhver Bestræbelse i saa Henseende. Jeg skal imidlertid gaae over til en simpel historisk Fremstilling af Sagen, idet jeg har den Tillid til den høitærede Indenrigsminister, at jeg vil blive mødt af ham med den samme Velvillie og Humanitet, hvormed han allerede engang tidligere i denne Sag er kommen mig imøde. Det vil være i Enhvers Grindring, at i de 2de foregaaende Aar er der heri Rigsdagen vedtaget og af Regjeringen sanctioneret en Lov, hvorved Communalbestyrelserne bemyndigedes til ved overordentlige Understøttelser at lindre Dyrtidens Tryk for de Uformuende, uden at en saadan Hjælp skulde anses for Fattigunderstøttelse. Hvad Udfald denne Sag har havt paa Landet, veed jeg ikke med Be-

stemthed; jeg har fra flere Sider hørt, at Loven er kommen til Anvendelse og har skiftet Gavn, ligesom jeg ogsaa har erfaret, at allerede førend der i Aar er indgivet et lignende Lovforslag, har man paa Landet begyndt at virke i den Retning, hvortil man ved de tidligere Love fandt sig foranlediget. Hvad Kjøbenhavn angaaer, er det jo bekendt, at i det første Aar vilde Communalbestyrelsen slet ikke benytte denne Lov; den blev opfordret dertil, men erklærede, at den ikke fandt nogen Grund til at bringe Loven i Anvendelse. I det andet Aar, da Loven af 15te Februar 1855 udkom, opfordrede man, navnlig Repræsentantskabet for Arbejderforeningen, igjen Communalbestyrelsen, man søgte at afskræmte de Grunde, Bestyrelsen tidligere havde anført for sin Bægning ved at benytte Loven, og at vise Nødvendigheden af, at den benyttedes under de forhaandenværende Forhold; men derpaa svarede Communalbestyrelsen, at den ikke kunde skjønne, at der var nogen Jøie til at benytte Loven, men at den imidlertid vilde tilkjendegive Fattigvæsenet, at den under de forhaandenværende Omstændigheder fandt det naturligt, at der anvendtes Mere end sædvanligt til Fattighjælp, og at Fattigdirectionen burde virke til, at de, der paa den Maade nøde Understøttelse, ikke skulde gaae over til at blive virkelige Fattiglemmer, samt at man vilde bestræbe sig for, at de Bedkommende paa Grund af Understøttelsen ikke mistede deres statsborgerlige Rettigheder. Denne Resolution fra Communalbestyrelsen havde til Følge, at Loven blev uden al Nytte i Kjøbenhavn. — Det var navnlig Henvendelsen til Fattigvæsenet, der stødte dem tilbage, der nærmest skulde have Gavn af Loven, nemlig ikke dem, der alligevel vilde komme under Fattigvæsenet, men dem, der for Exempel vare stræbsomme Haandværkere, men dog ikke i Diebliffet kunde modstaae Tidens Tryk. Paa Grund af den Stemning, der nu engang er mod Fattigvæsenet — om med Rette eller Urette, skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme, — ville de langt hellere lide megen Nød, end henvende sig til denne Autoritet. Aar er der igjen megen Ueng-